

ПЛОВДИВСКИ УНИВЕРСИТЕТ

ИЗДАНИЕ ЗА ОБРАЗОВАНИЕ, НАУКА И КУЛТУРА

БРОЙ 10 (385), година XXVI

19 декември 2008 година

МРЕЖИТЕ НА ПРЕХОДА

Какво всъщност се случи в България след 1989 год.

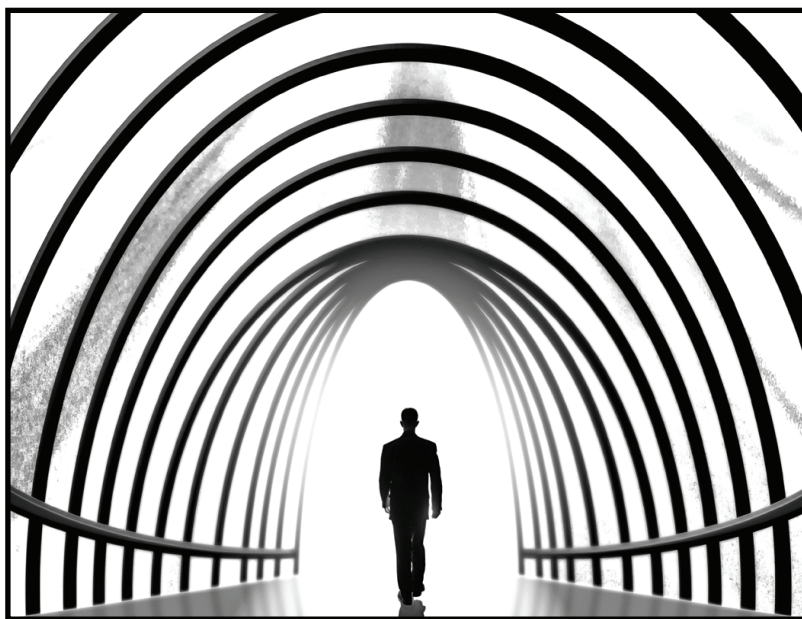
на стр. 12

ДВА ДНИ ПЛОВДИВ БЕШЕ СЛАВИСТИЧНА СТОЛИЦА

на стр. 2

ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС НА ИК „ХЕРМЕС“ ЗА ПЪРВА КНИГА

на стр. 13

стр. 14

ДА СПАСИМ ДЕЦАТА НА БЪЛГАРИЯ

* * *

*На всички студенти,
преподаватели и служители от Пловдивския университет,
пожелаваме Весела Коледа и щастлива
Нова година!*

Редакцията

В Броя ще прочетете

- ❖ 35 ГОДИНИ ПРИСЪСТВИЕ В НАУКАТА НА ДОЦ. Д-Р ЮЛИЯ НИКОЛОВА
- ❖ ЗНАЕЩИТЕ ОТ УНИВЕРСИТЕТА ПОКАЗАХА КАКВО МОГАТ
- ❖ ПРЕПОДАВАТЕЛ БЕШЕ ОТЛИЧЕН С НАЦИОНАЛНА НАГРАДА ЗА ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК
- ❖ ИДЕИ ЗА КОЛЕДНАТА ТРАПЕЗА

Два дни Пловдив беше славистична столица

Борислав БОРИСОВ

През 2008 година Филологическият факултет на Пловдивския университет чества 30-годишнината на една от най-старите си и утвърдени с времето филологически специалности – Славянска филология. Поводът беше отбелязан подобаващо с няколко събития, кульминацията между които беше Международната славистична конференция под надслов „Интеркултурният диалог – традиции и перспективи“ и премина в рамките на станалите вече традиция за Филологическия факултет „Паисиеви четения“. А както подчерта ректорът проф. дфн Иван Куцаров при нейното откриване, ако приемем широкото разбиране за славистика – включващо и българската филология, тогава годините стават 35.

Събитието, състояло се на 27 и 28 ноември, бе уважено не само от български участници (ПУ „Паисий Хилендарски“, СУ „Св. Климент Охридски“, Института за български език, Института за литература и Института за фолклор при БАН, ЮЗУ „Неофит Рилски“, ШУ „Епископ Константин Преславски“, ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, Нов български университет, РУ „Ангел Кънчев“), но и от представители на университети и научни институции от Чехия (Карлов университет, Масариков университет, Остравски университет), Полша (Познански университет „Адам Мицкевич“, Гдански университет, Торунски университет „Николай Коперник“, Варшавски университет, Техничко-хуманитарна академия в Биелско Бяла,

Шльонски университет, Литва (Университет във Вилнюс), Турция (Университет „Гази“ в Анкара), Словакия (Университет „Коменски“ в Братислава), Белгия (Университет в Гент), Гърция (Тракийски университет „Демокрит“), Румъния (Университет в Букурещ), Русия (Волгоградски държавен педагогически университет, Смоленски държавен университет), Унгария (университетите в Сегед и Будапеща), Сърбия (Университет в Крагуевац) и дори Корея (Университет „Ханкук“ в Сеул). Темата на конференцията *Интеркултурният диалог – традиции и перспективи* бе представена с доклади на високо научно ниво, което пък от своя страна говори за едни добре пазени славистични тра-

Момент от откриването на конференцията

диции и за добри перспективи на Славянската филология.

Конференцията беше открита с три пленарни доклада: *Славянската филология – забележително минало, скромно настояще, съмнително бъдеще* на проф. дфн Иван Куцаров (ПУ „Паисий Хилендарски“), *Славянските езици и славистиката днес* на проф. дфн Василка Радева (СУ „Св. Климент Охридски“) и *Рецепцията на В. фон Хумболт в България и Русия* на проф. дфн Стефана Димитрова (Институт за български език, БАН).

Докладите на отделните участници бяха представени в четири секции: *Диалогът между езиците, Славянски езици, Интертекстуални и компаративистични аспекти на междулитературните отношения и Мултикултурният диалог и проблемът за идентичността*. Председатели на отделните заседания бяха проф. дфн Иванка Гугуланова, проф. Александер Миколайчак, проф. Вяра Малджиева, доц. д-р Маргарита Младенова, доц. д-р Юлия Николова, доц. д-р Зейнеп Зафер, доц. д-р Маринела Параскова-Вълчанова, доц. д-р Христина Тончева, доц. д-р Сава Василев, доц. д-р Магдалена Панайотова, доц. д-р Анжелиана Пенчева, доц. д-р Красимира Чакърлова, доц. д-р Елена Гетова, доц. д-р Любка Липчева, ст. н. с. II ст. Ничка Бечева, д-р Гинка Бакърджиева, д-р Павел Крейчи, д-р Юлиана Чакърлова, н. с. д-р Христина Дейкова, д-р Николета Пътова, д-р Марек

Пршихода.

В рамките на конференцията беше включено и честването на 35-годишната научна дейност на доц. д-р Юлия Николова, която е един от преподавателите, вложили цялата си енергия и сили във Филологическия факултет още от самото му основаване. Наред с това бяха представени българското издание на Марко Ристич „През праговете на съня“ в превод на Моника Янева, антологията на Гаял Колах и други новоизлезли книги.

Беше помислено и за добро настроение на нашите български и чуждестранни гости. Тържествената вечеря в ресторант „Мегдана“ и изпълненията на ансамбъл „Българи“ вдигнаха градус на емоциите. Но това не бе всичко, което бяхме подготвили.

На 29 ноември беше организирана екскурзия за участниците в конференцията до Казанлък и Долината на тракийските царе. В програмата бяха включени посещенията на могилата гробница „Голямата косматка“, православната църква „Рождество Христово“, известна като църквата на Шипченския манастир, и Историческия музей в Казанлък с впечатляваща експозиция от предмети, намерени в Долината на тракийските царе. Беседите на екскурзоводите в различните обекти помогнаха на гостите да опознаят поотблизо многовековната история на България и имплицитно се вписаха в надслова на самата конференция *Интеркултурният диалог – традиции и перспективи*.

Високи гости от Сърбия и Хърватия

Кремена КОЕВА

На 27 ноември Дамира Ковачевич посети Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“. Г-н Ковачевич е първи секретар в Посолството на Република Сърбия у нас. С него беше обсъден въпросът за обмен на студенти от Сърбия и България.

На 2 декември университетът бе посетен от Негово превъзходителство Дражен Вуков Цолич – посланик на Република Хърватия в България. Той дари на университета значителен брой ценна литература – художествени текстове, разработки, съчинения и други.

На 4 декември гости на уни-

верситета бяха проф. Михайло Пантич и Младен Вескович. Проф. М. Пантич е преподавател по съвременна сръбска литература в Белградския университет, вицепрезидент на сръбския ПЕН-клуб, носител на награда „Иво Андрич“ за белетристика, активен литературен критик и редактор. Младен Вескович е съветник в Министерството на културата на Република Сърбия. Новите литературни издания и тенденции в западната ни съседка бяха в основата на разговора, както и възможностите, които Министерството на културата в Сърбия предлага за сърбо-хърватисти.

СЪДБАТА НА БОХЕМИСТА

Янко БЪЧВАРОВ

Странно нещо е съдбата на човека. Изграждането на характера, наличността, пробуждането на определени наклонности, интереси и предпочитания, развиването на заложените у всеки способности, култивирането на чувство за хумор – всичко това става по неведоми пътища и като че ли граничи със загадъчното и ирационалното.

Вероятно в началото на всички тези процеси стои любопитството, което еволюира (но не винаги и не задължително) в любознателност. За мнозина важна роля изиграва семейната среда, невидимите нишки, които ни свързват не само с родителите, братята и сестрите, но с целия род, в който обикновено има различни характери – някои по-ярки и колоритни индивидуалности, а други – по-скромни и земни, но стъпващи здраво по земята. И така още от детството си човек започва да утолява споменатото вече вродено любопитство. То го отвежда към игрите и спорта, към пътешествията и приключенията, към музиката и песните, театъра и киното, пластичните изкуства, към КНИГИТЕ.

Естествено, не всеки има шанса да се докосне до всичко и да бъде обсебен от всичко. Но всеки, който е стигнал до книгите и е успял да надрасне обикновената читателска жажда, закономерно се стреми към задълбочаване и уплътняване на познанията си. И когато има късмета навреме да открие какво истински и неотразимо го привлича, най-често успява да се реализира пълноценно в духовно отношение.

За тази цел са необходими още редица благоприятни условия: освен семейната среда важни, много важни са съучениците, състудентите, приятелите, колегите и, разбира се, учителите. С тяхна помощ и под тяхно въздействие човек се изгражда и дооформя като характер, като индивидуалност, като личност със свои възгледи, предпочи-

тания, качества и недостатъци. Обикновено в живота си всеки се ръководи от някакви принципи и идеи, които се стреми да следва. Да, наистина всеки, защото и онези, за които най-важни са посоката на вятъра и личният интерес, също си имат свой основен принцип в живота. Но за тях предпочитам да не говоря.

Бих искал да призная, че за мене няма нищо по-ценно, нищо, което да ме прави пощастлив, от шанса да работя като преподавател, да виждам как онези, които преди време съм научил на азбуката, с годините съзряват, стъпват на краката си, догонват ме и ме задминават. Никога не съм си позволил да възприемам успехите на другите като лична обида; напротив – искрено съм се възхищавал и радвал на постигнатото от тях, възприемам го и като свое постижение.

И ако още преди време стана известно и популярно кредото на нашия учител професор Светомир Иванчев – „*Сій добѣ а невој се!*“ или „*Прави каквото трябва, пък да става каквото ще!*“, – то аз ще си позволя сега нескромността да споделя пред вас максимата на своя живот:

Да работим всички (и всеки според силите си) за бохемистиката, за славистиката, за родната наука; заедно да се стремим към триумфа на просветното знание и на човечността!

Не зная как ще приключи боричкането между политиките, но ние – образно казано – вече сме спечелили своите избори. И в това е нашата привилегия, за която трябва да сме благодарни на съдбата си, на своите родители, учители, приятели и колеги.

Искам да им благодаря, не – искам ниско да им се поклоня и да ви уверя, че докато съм жив, ще се чувствам признателен към всички тях.

Втора национална среща на бохемистите в България

Красимира МАРИНОВА

На 25-26 ноември 2008 г. Катедрата по славянска филология при Пловдивския университет и Чешкият център – София организираха Втората национална среща на бохемистите в България. Тя беше посветена на 30-годишнината от основаването на специалност „Славянска филология“ в Пловдив. Началото на юбилейното честване бе поставено със студентска научна конференция, на която присъстваха гости от Чехия, представители на СУ „Св.

Студентската конференция се проведе в рамките на два дни – на 25 ноември бяха представени докладите в езиковедската секция, с председател гл. ас. Михаела Кузмова – ЮЗУ „Неофит Рилски“, а на 26 ноември – в литературоведската, с председател гл. ас. Ани Бурова – СУ „Св. Климент Охридски“.

От Пловдивския университет в литературоведската секция участваха Красимира Маринова, Момчил Карагъзов, Росица Игнатова, Станислава Здравкова, Розмари Берберян и Мария

Участници в студентската конференция

Климент Охридски“, на ЮЗУ „Неофит Рилски“ и ПУ „Паисий Хилендарски“.

Доц. д-р Жоржета Чолакова – заместник-декан на Филологическия факултет, откри конференцията, като сподели надеждата си това събитие да се превърне в една прекрасна традиция. Тя изказа задоволство и от близките отношения между трите университета, изразяващи се в редица съвместни инициативи. Лекция изнесе проф. Хана Гладкова от Карловия университет, Прага, която изрази своите admirationи към подобен тип мероприятия и възхищението си от сплотеността на бохемистичната общност в България.

Ракова, а в езиковедската секция – Кристина Неделчева.

Представени бяха и някои нови бохемистични издания, които предизвикаха голям интерес.

Конференцията премина в приятна приятелска атмосфера, а след докладите във всяка секция се проведе и дискусия, по време на която участниците отговориха на въпроси, поставени от техните колеги и от присъстващите преподаватели.

Закривайки студентската конференция, гл. ас. Ани Бурова сподели радостта си от интереса, който проявяват студентите, и спокойствието си за бохемистиката в следващите десетилетия.

БАЛ НА БОХЕМИСТИТЕ

Юбилеят на специалността Чешка филология бе отбелязан и с една незабравима празнична вечер – Бала на бохемистите. Срещата на випуските, която се проведе на 13 декември в ресторант „Класик“, събра бивши и настоящи студенти с техни преподаватели по чешки език. Гости на вечерта бяха доц. Янко Бъчваров – Учителят на всички поколения бохемисти в Пловдивския университет, доц. д-р Маргарита Младенова и гл. ас. д-р Цветанка Аврамова от СУ „Св. Климент Охридски“, ст. н. с. II ст. д-р Владимир Пенчев от Института за фолклор при БАН, деканът на Филологическия факултет – доц. д-р Живко Иванов, и други преподаватели от факултета. С едноминутно мълчание бе почете паметта на проф. д-р Светомир Иванчев, проф. д-р Иван Павлов, доц. д-р Величко Тодоров и ст. ас. Илка Девлетян, чиято професионална отдаденост и личностно присъствие създадоха основните духовни

Доц. Янко Бъчваров и гл. ас. д-р Цветанка Аврамова

начала на бохемистичната общност в Пловдив.

За празничната атмосфера на вечерта допринесе и още един повод – рожденият ден на доц. Бъчваров, който изправи отново всички на крака, но този път, за да запечат „Многая лета“. Сред приятелски разговори и весело настроение бе разиграна томбола – всеки получи своя подарък като материализиран спомен за една вълнуваща среща.

Всъщност защо организаторите бяха нарекли тази среща Бал? Нямаше никак-

ва помпозност, дълги рокли и черни фракове... Отново причина се оказа желанието да се припомни името на доц. Тодоров, който през 1986 г. организира първия Бал на пловдивските бохемисти. Тогава обаче поводът беше тъжен – закриването на специалността, която обаче само след две години бе отново възстановена. Ето защо с особена радост бе означувано не само нейното „възкръсване“, но и успешното ѝ развитие.

„Пловдивски университет“

Людмил Янев – бивш преподавател по чешки език

Скъпи приятели, мина много време от следването на първите бохемисти в Пловдивския университет (1978 – 1986). През тези 30 години с някои от вас се виждах често, дори всяка година. С други срещите бяха по-редки, но не помалко вълнуващи. С радост си спомням, че с много от вас се видяхме на бала в началото на ноември 2003 г. За голямо съжаление някои от нас – и студенти, и преподаватели – завършиха преждевременно житейския си път и напуснаха твърде рано този свят... Други – като мен – се пръснаха по далечни страни. Ето така бързо минава времето – често пъти в гонене на вятъра...

Затова ви пожелавам весело прекарване на вечерта, интересни разговори, много смях. Надявам се, че ще има такива срещи и в бъдеще, на които ще мога да присъствам.

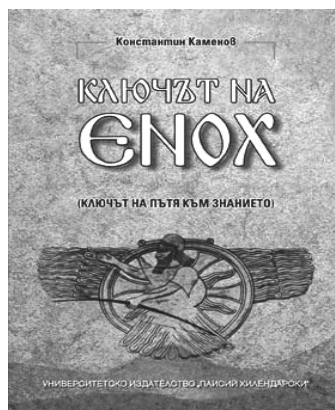
Един автор с две книги за етногенезиса на българите

Димитър ЧИЛИКОВ

Константин Каменов е възпитаник на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, последователно в двата му факултета – филологически и философско-исторически, където защити магистърска степен. От много години интересите му са в областта на историографията, където упорито и дори самоотвержено създава собствено поле от възгледи, много често в противоречие с постигнатото официално статукво.

Любопитни са двете последни книги на Каменов, продукувана Университетското издателство – „КЛЮЧЪТ

НА ЕНОХ“ и „БОГ ВИЖДА“. Първата е замислена като задочно писмо до авторите на „Библейския код“ – Елиаху Рипс и Майкъл Дроснин, но скоро обемът на изложението надхвърля този на едно обстоятелствено писмо. Младият автор разбира, че има индивидуален потенциал да оформи самостоятелна книга. Веднага ще кажем, че ключът за Библейския код Каменов вижда в текста на Енох (етиопска версия), който не е намерил място в каноничния подбор на Светото писание, въпреки че Енох е всепризнат патриарх, предан на Бога. Друга важна причина за недоста-

тъчност на текста на двамата автори е, че никой от тях не разглежда племената и народите – преносители или приемници на културата през епохите. Именно с

това се захваща Каменов, като изтъква, че основна заслуга за сформирването на представите за теогонията имат т.нар. (прото-) траки. Изглежда, че тази постановка е свързващото звено с по-голямата книга „Бог Вижда“. Още в „Ключът на Енох“ проличава съвестното разкриване на източниците, но в пълната това става във втората книга. Който има щастие да я притежава, разбира, че разполага и с цяла Христоматия от оригинални текстове за Стария свят. Така е, когато се пише по такава предизвикателна тема като „Етногенезис и създадени култури от (прото-) българите“. „Бог вижда“ е втората книга на „Небето помни“. За своя труд К. Каменов бе удостоен със заслужена награда от Дружеството на писателите – Пловдив за 2007 година.

Абсолвентите от Филологическия и Философско-историческия факултет бяха изпратени с напътствия и поезия

Красимира СТОЕВА

За разлика от миналата година, когато имаше недоволни от факта, че завършващите са разделени на „отличници“ и „всички останали“, този път организаторите бяха направили всичко по силите си, за да превърнат дипломирането в незабравим момент. Изборът на официално място в центъра на града определено беше добра идея, макар че залата отново не успя да побере всички желаещи да присъстват. Предварително на абсолвентите бяха раздадени листове с програмата на събитието, текст на Галилеевата клетва и подробни схеми с обяснения къде трябва да седнат и откъде да минат, за да си получат отличията. Тази информация беше достъпна и в Интернет. Някои абсолвенти се шегуваха, че за да се справиш с плана „наистина е необходимо висше образование“ и това внесе допълнителна доза добро настроение.

Дипломирането започна със студентския химн „Gaudeamus igitur“. С приветствие към абсолвентите се обърна ректорът проф. дфн Иван Куцаров. Последва полагането на Галилеевата клетва, прочетена от Гергана Андонова от специалност История.

След това дойде ред на обръщенията на ръководителите на двата факултета. Доц. д-р Живко Иванов – декан на Филологическия факултет – изрази надеждата си, че академичната общност ще бъде опора за завършващите в житейския им път. Макар Пловдивският университет „Паисий Хилендарски“ да не е Харвард или Хайделберг, то той дава достатъчно на студентите си, за да се справят със сложната българска действителност. Доц. Иванов подчерта, че младите хора не трябва

На тържествена церемония, състояла се на 6-ти декември в Концертна зала, дипломите си получиха 354 студенти от Филологическия и Философско-историческия факултет. В духа на събитието абсолвентите бяха изпратени с вдъхновяващи цитати от Вазов, Стайнбек, Толкин и Уолт Дисни.

да се увличат от външния блясък на отличieto, а да оценят истинската му стойност. За целта цитира показателен пасаж от стихотворението на Иван Вазов „Дипломираните“:

променят болестта, а само признаците ѝ.“ Завърши речта си с думите на сър Уинстън Чърчил: „Никога, никога, никога, никога не се предавай“.

Официалните гости са прави при произнасянето на Галилеевата клетва

*Злочест съм аз, уви, че в
мойта младост трома
кат вази не грабнах поне
една диплома,
за да бляца всегъда с
таз книга- талисман,
що ректор някой си
небрежно ми надраска,
и с нея да вървя надменен,
горд, засмян,
и да ми служи тя за було и за
маска...*

След това припомни и думите на Стайнбек с откъс от „Зимата на нашето недоволство“: „Елен снощи ме попита: „Татко, кога ще станем богати?“ Но аз не ѝ казах това, което знам: „Скоро ще бъдем богати, но както не се справяш с бедността, така не ще се справяш и с богатството“. А това е самата истина. В бедността тя е завистлива. Ако забогатеем, току-виж станала надута. Парите не

Доц. д-р Мария Шнитер – декан на Философско-историческия факултет – обърна специално внимание на студентската свобода, която дава право на избор – да се развиваш или да останеш на мястото си. А когато човек предпочете познанието, той получава привилегията да прекрочва граници. Тя подчерта, че не само студентите получават знания от преподавателите си, а процесът е взаимен и пътят заедно ще продължи и след дипломирането. Подкрепи думите си със стих от Толкин:

*Започва път от моя праг –
безкраен, ограден с трева.
Увлечен в неговия бяг,
и аз ще трябва да вървя,
да влача морните пети,
дордето стигна друм
голям,
събрал пътеки и мечти.
А после накъде? Не знам.*

След изказванията на официалните лица, думата беше дадена на представители на абсолвентите от двата факултета – Златина Кюркчиева от специалност Балканистика и Лидия Тодорова от специалност Философия. Те описаха изминалите години като най-тежките, но същевременно най-прекрасните от досегашния си живот и благодариха на преподавателите за знанията и подкрепата.

Стигна се до най-съществен момент от тържеството – получаването на дипломите. Най-напред те бяха раздадени на отличниците, които тази година са общо 48 души, а четирима са с пълни шестци. Те получиха похвални грамоти и предметни награди, осигурени от BulWork. От агенцията поздравиха абсолвентите и ги окуражиха с вдъхновяващ цитат на Уолт Дисни: „Всички наши мечти могат да се сбъднат, ако имаме куража да ги следваме.“

Последва раздаването на дипломите на останалите абсолвенти. То протече едновременно на три писти, но премина гладко и завършващите останаха в приповдигнато настроение. От университета бяха поканени професионални фотографи, които да запечатат тържествения момент на връчването на отличieto, а снимките ще могат да се свалят от сайтовете на факултетите.

Дипломирането завърши с колективни снимки, а за много от абсолвентите вероятно е продължило с почерпка вечерта. В заключение можем да си пожелаем подобни официални поводи да стават от година на година все по-тържествени, за да оставят приятен спомен у абсолвентите и техните близки.

35 години присъствие в науката на

Елена ГЕТОВА

В празника на Пловдивската Българска филология, която отбелязва 35 години присъствието на преподавателя в Пловдивския университет и един от основателите ѝ като специалност е също празник. Да се опише 35-годишният път в науката на доц. д-р Юлия Николова е наистина предизвикателство. В случая то е резултат от изявения емоционален образ и език на изследователката, чиито следи се разчитат в научните ѝ изкушения. Известно е, колко е трудно да се преведе емоционалният човешки свят на научен език, който да му е верен и адекватен.

Ето защо, ако може да се дефинира концептуален акцент в търсенията на Ю. Николова, то това би била **рефлексията – литературата като рефлексия**. „За да се вникне в същността на словото, е необходимо да се обозре и заобикалящият го свят, светът, който предизвиква раждането на словото, но и сам е обречен да бъде негова рефлексия.“ – четем в началото на „Записки по възрожденска литература“.

Научното писане на Ю. Николова е детайлно повествование за преживявания, срещи, места, образи, вещи, за невероятни знаци – те са език за външното на всеки език, слова, **разчетени** върху „невидимия склон на думите“. Ето защо пътят в науката започва с басните. Това е темата на дисертационния ѝ труд. Мнозина знаят, че Ю. Николова изгражда преподавателската си кариера в ПУ с опит в три дисциплини – стара българска литература, възрожденска литература и фолклор. След това техните специфики се пресичат многократно в текстовете ѝ, предопределяйки онзи разнолик културологичен характер, побрал в себе си сложна мрежа от наблюдения над: рефлексии, антропологичните профили и фигури, топосите и посоките, вещите и знаците на Българското възрождане.

Изборът на сюжет в науката никога не е случаен при Ю. Николова. Той следва личните ѝ житейски посоки и топоси. Така личностната принадлежност се съчетава с определено възрожденски места. Не е случаен изборът на персоналия в монографичното изследване върху просветителя от Панагюрище Сава Радулов, не са инцидентни интересите към Пловдивските „рефлексии“ в почерците на Петко Каравелов, Петко

Славейков, Йордан Йовков, Петър Динеков. Разбира се, не може да бъде плод на внезапен импулс към историята на многовековния роден град, на който доц. Николова е почетен гражданин, обемният енциклопедичен справочник за Свищов „Достойно ест“ (Подготвя се второто му издание.)

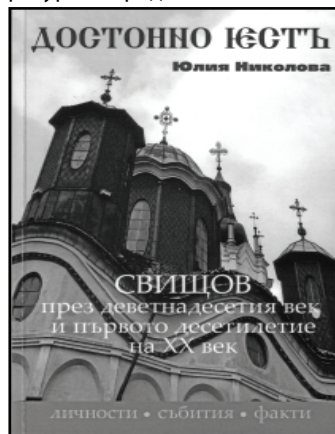
Рефлексията като концептивен избор в текстовете ѝ присъства на всички структурно-семантични нива в: „Художествената рефлексия във фейлетона „Политическа зима“, „Иконостасът и неговото възрожденско време“, „Рефлексията на емблемата“, „Рефлексии на „Райна княгиня“ (Към въпроса за възрожденските тенденции на завършеност), „Рицари, светци и войни или за българските рефлексии на рицарството през XIX век“ и в много други текстове в този свят на отражения и размисли, за да се стигне до най-новата ѝ теза, представена пред Колегиума по възрожденска литература в БАН през ноември 2008 г. на тема: „Топос и културни рефлексии“.

Антропологическите профили на Възраждането са друга обемна зона в изследванията на Ю. Николова. И ако все пак се опитаме да изброим малка част от тези фигури, лица, човеци, населяващи българския XIX век и занимаващи интереса на учения, ще се окажем сред пъстър албум от възрожденски словесни фотографии на интелигента – странно „разместения“ между културите човек, на жената – екзотично озовала се в „мустакатия образ на българката“, на будителите, на рицари, светци, мъченици и войни, на конници и юнаци, на цивилизатори, облечени алафранга или понесли културната мисия на пазители на книгата и четенето през Възраждането...

Вещите. Вещният каталог

в научните пристрастия на университетската преподавателка е още по-пълнен и уникален от портретирането на възрожденската литература. Тук са рабуши, юрнеци, възрожденският иконостас, печатът на Паисий, малаковите на момите от Беброво, конят на юнака, културните измерения на модата алафранга, мелодиите, носещи се над синия Дунав, картините на Борис Георгиев...

Местата на паметта и припомнянето са важен приоритет в академичните занимания на Ю. Николова. Това са топоси, конструирани същностни аналогии в цялостното осмисляне на „Записки по българска възрожденска литература“ – представителна исто-

рия на културата и литературата на Възраждането, видяна през емоционалното писане на изследователката. Тук са топографските проекции на българската литература и на посоките във възрожденското оразмеряване на света. И още – „Център и периферия – парадигматически отношения (по материал от културно-историческото битие на гр. Свищов през XIX век)“, „Геоантропологически проекции на българската възрожденска „държава на духа“, „Тука, дете съм родена“ (Русоистиките възгледи за природа, нрав и възпитание в българската книжина от XIX век като топосни координати)... За да стигнем до енциклопедичното издание „Достойно ест...“, проследяващо Свищовския XIX век.

Личностите на Възраждането. В аналитичния калейдоскоп на Ю. Николова попадат емблемни личности за българската културна история, както и неизвестни, недопрочетени,

новооткрити, разгадани, преоткрити чрез непознати до момента проявления, лица, творци и деятели на епохата. Тук са и техните христоматийни произведения (представени в двукратно преиздавания сборник „Възрожденски уроци“), но и малко познати текстове (побрани в сборника „Литература и Възраждане“), техните видими присъствия и премълчани съмнения (например откритието на това „Кой е „Х. П-въ“ – от тълкуването до препораждането на смислите). Споменавам само част от реда във възрожденския „конспект“ от личности – Сава Радулов, присъстващ в монографично изследване, Васил Манчев, чрез издадените от Ю. Николова негови спомени, и още – Хр. Ботев, Софроний, Войников, Друмев, Л. Каравелов, Н. Геров, Н. Бончев, Ив. Добровски, Й. Груев, Йордан Иванов, П. Славейков, Гр. Пърличев, Димитър Матевски, Васил Ненович, Цветан Радостлавов, Алеко Константинов, Иван Вазов, Петко Каравелов, Ив. Д. Шишманов... Ако се добавят и имената, свързани със Свищовската история и културна мисия на града, списъкът ще се окаже без край.

В него още ще присъства информация за наградата на издателство „Пигмалион“ за принос във филологията (за 2007 година), за публикуваните книги, стотиците статии, десетките рецензии на: книги, сборници, поредици, докторски и хабилитационни трудове, научното ръководство на дипломанти и докторанти, успешно защитили или с предстояща защита, лекционните курсове, консултационните часове, прилежната академична насока на студентите от Пловдивския университет, Софийския университет, Бургаския университет, Академията за музикално и танцово изкуство – гр. Пловдив.

Ще го има и онзи особен усет към факта, който е така присъщ (по всеобщо мнение) на Ю. Николова, и който откроява емблематичното, тезисното, онзи детайл, който се оказва същностен, за да бъде сглобен отново разглобеният век на възраждащите се човеци и българи.

доц. д-р Юлия Николова

Отговор на приветствените слова

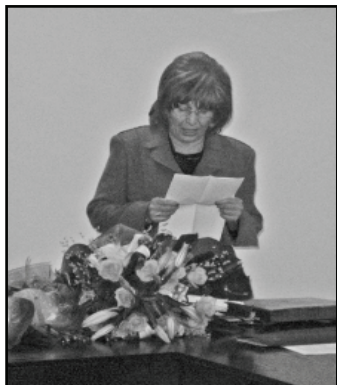
СКЪПИ ПРИЯТЕЛИ,

Трогната съм от тоя изключителен жест на внимание!

Преди тридесет и пет години, дали по волята на съдбата, или на случайността, ние, четирима новоназначени асистенти по езикознание, фолклор с възрожденска литература, теория на литературата и старобългарски език, трябваше, съвместно – с тогавашното ръководство на Университета – да поемем отговорността за формирането на една нова българистична специалност, на която – може би по силата на първата буква от наименованието ѝ – ф (филология), бе отредено да бъде в един факултет с физиката, физкултурата, френския и другите чужди езици. Пет години по-късно, вече към Филологическия факултет, бе създадена и славянска филология, която днес също чества свой юбилей.

Тридесет и пет години за филологията са хубава възраст – преодолян е младежкият ентузиазъм, изпълнен с амбициозни проекти; изменили са и първите години на професионалните търсения, на настойчиво доказване правотата на поетото дело. Тридесет и пет години, както твърдят и новозаветните притчи, са години, бележещи делата след духовното възкресение, време на утвърждаване на научното прозрение и на неговото широко разпространение – за да просъществува то во веки веков.

Благодаря на колегите, опитали се зад настоящия юбилей да скрият възрастта ми. Но не мога да отмина и деветте години, предшестващи 35-те, времето на моите учителски години, за които аз,

а надявам се и моите ученици, пазят хубави спомени.

Същото се отнася и за „35-я рожден ден на филологията в Пловдив“. Нейното същинско начало има по-далечна история. Нека простят колегите от Софийския университет, чиято възпитаничка съм и самата аз, но някъде преди сто петдесет и седем години, т.е. повече от половин век преди създаването на Софийския университет, на годишния изпит в пловдивското новобългарско училище Андрея Канова заявява, че отговорите, които учениците на Найдено Геров дават могат да се чуят само във висшите учебни заведения в Европа. Трябва ли да подмина и този факт, че през 1882 г., когато в столицата на Източна Румелия се събира „цветът на българската интелигенция“ и на българското художествено слово, Стефан Бобчев поема инициативата за създаване на Университет (най-напред с юридически факултет) в Пловдив. За съжаление идеята му остава неосъществена.

Не мога да не спомена, че още през 1936/37 година в старата сграда на днешния Университет звучи гласът на бъдещия професор от Софийския университет Петър Динеков. Че тук от 1939 г. до 1946 г. отекват стъпките на

преподавателя по анатомия и ветеринарна медицина – бъдещия голям писател на България – Димитър Димов. И ако през 1973 година в Пловдивския университет започна същинското съграждане на филологията, то това дело не стана само с ентузиазма на първите четирима новоназначени асистенти, а с енергията, настойчивостта и научната ерудиция на плеада бележити специалисти от Софийския университет, от Института за български език и Института за българска литература при БАН.

Пред 10 аудитория на старата сграда, където започнаха и първите лекции пред студентите от филологическите специалности, е поставена възпоменателна плоча, в която са изброени имената на всички (вече не между живите) професори и специалисти, утвърдили филологията в Пловдивския университет. А живите – макар и на преклонна възраст, все още идват, за да бъдат винаги коректив и мъдър съветник в начинанията на факултета.

Днес Филологическият факултет на Пловдивския университет има непрекъснати връзки с всички висши учебни заведения в страната, сътрудничи си и с много университети в чужбина. Настоящата научна сесия е недвусмислено доказателство за това.

Познавам „Пловдивската филология“ от създаването ѝ до днес. Бих могла да разказвам дълго, но това ще стане друг път. Радвам се, че една голяма част от днешните преподаватели са нейни възпитаници. Горда съм, че имаме толкова талантиливи и изявили се в различните области

35-годишната научна дейност на доц. д-р Юлия Николова беше отбелязана на специално тържество, състояло се на 27 ноември. Заседателната зала на новата сграда едва побра колегите и приятелите на доц. Николова, дошли да споделят нейния юбилей.

Ректорът проф. дфн Иван Куцаров ѝ връчи почетния медал на Пловдивския университет. Доц. Николова е първият филолог, назначен на щат в ПУ, в тази връзка проф. дфн Клео Протохристова я определи като „първия образ на филологията в Пловдив, образ, с който можем да се гордеем и до днес“.

Поднесени бяха множество приветствия от различни институции: от кмета на Свищов, града на който е почетен гражданин, от филологическите факултети и литературните катедри на българските университети, от Института по литература на БАН и др.

„Пловдивски университет“

на любословието студенти. Писмата им, изпратени до нас, великолепните им очерци и спомени за Университета, публикувани в книги и в периодиката, отразени и в стихове, са доказателство за оная непреходна връзка, която съществува не чрез институцията, а чрез духовната верига, кодирана още в Омуртаговия надпис „... и нека роденият последен...“

В заключение бих перифразирала тези думи така: „Човек, дори добре да... изглежда, се пенсионира – и друг се ражда... И нека роденият последен, дори да забрави за този, който е започнал, не забравя великия си дълг да работи за утвърждаване на започнатото дело.“

Да пребъде Пловдивската филология!

ВОСТОК – ДЕЛО ТОНКОЕ...

ИЛИ ЧЕСТВАНЕ НА 180 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ЛЕВ ТОЛСТОЙ В ТУРЦИЯ

Доц. д-р Николай НЕЙЧЕВ

На 13–15 ноември в Истанбул стана факт международна научна конференция „Литературното наследство на Л. Н. Толстой“, посветена на 180-годишнината от рождението на великия писател. Освен мен от Пловдивския университет участваха още доц. д-р Надя Чернева, доц. д-р Стефка Георгиева, доц. д-р Спаса Злачева, гл. ас. Таня Атанасова и Надя Кънева. Но още в началото ми се стори като че в самата „тема“ Турция и Толстой има нещо смущаващо.

И действително: откъде накъде, мислех си, именно турците да честват граф Толстой – офицера от руската армия, взел активно участие в Кавказката война, в Дунавската армия, сражавал се срещу османците; героя от Севастопол, отбранявал града от армиите на Турция, Англия, Франция и награждаван нееднократно с високи военски отличия... не, нещо сякаш не се връзваше.

За първи път посещавах държавата, и да си кажа направо, тръгнах с предубеждение както за нея, така и за тази конференция (а както се оказа впоследствие подобни съмнения не са били чужди и на мои колеги, особено на гостите от Русия). Може би тъкмо заради твърде повърхностните ми познания за страната (признавам си чистосърдечно) или кой знае поради какви исторически, религиозни и културни наслоения, но досега ми с близкия „ориент“ ми подеиства наистина потресаващо и доста отрезвяващо. Няма сега да говоря за модерните и поддържани автостради или за вида на 18-20-милионния „цар-град“ Истанбул, хилядолетния мегаполис, разпрострял се на 190 км дължина и 50 км ширина върху два континента; за вдъхващия уважение повече от 500-годишен Истанбулски университет (основан 1453 г. от султан Мехмед II, отначало като медресе); за величествената „Света София“ и византийските старини; за скромността, трезвеността, дисциплината и доброжелателността на хората – това са впечатления, които ще си запазя за себе си. Пък и, както подхвърли

веднъж моята колежка Таня Атанасова, едва ли някой кой знае колко се интересува от чуждите екскурзионни впечатления, особено ако има свои собствени. Споменавам за тях само във връзка с един от възможните отговори на поставения въпрос: **защо именно Турция и защо именно Толстой?** Обликът

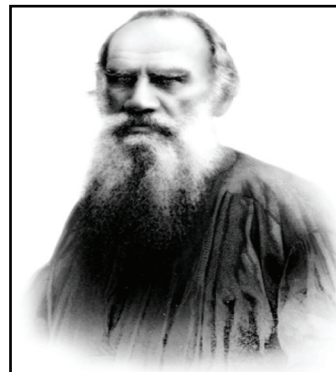

Отляво-надясно: доц. Стефка Георгиева, доц. Тюркян Олджай (от Истанбулския университет, завършила Руска филология в ПУ), доц. Надя Чернева и гл. ас. Таня Атанасова

на модерната светска република сякаш сам по себе си афишираше дух на толерантност и говореше: да загърбим националистичните и политически пристрастия, Толстой е просто една от големите личности, световно достойние, и толкоз. Но все пак, все пак... Може би, питам се, подобно честване е възможно само в Истанбул, наследника на Константинопол, който, както се казва, все още е Европа и още не е съвсем Ориента и прочие размисли в тази насока. Впрочем още при откриването на конференцията руските колеги проявява по-голяма прямота и открито зададоха въпроса, който ме

човъркаше. Отговорът на турските домакини бе деликатен и предсказуем: почитаме не офицера от руската армия, а Толстой – великия писател. Кратко, точно, разбираемо, но... все пак оставаше нещо не съвсем докрай ясно. Ето какво искам да кажа, като ще се опитам да бъда обективен, разбира се, доколкото изобщо това е възможно.

Още на границата първото нещо, което се хвърля на очи, са огромните (по моему не по-малко от 15-20-метрови) идеално поддържани алени копринени знамена със звезден полумесец, гордо разгърнати от вятъра на неимоверно високи пилони. Досуш

Лев Толстой

че ние не го правим си е чисто наш проблем.) И все пак тези знамена са си паракселанс явен знак за неприкрит национализъм. Струва ми се и друго. Не би било редно да се преувеличава и светският характер на турското общество (независимо от преките декларации в този дух още от времето на Кемал Ататюрк). Прави потресаващо впечателние как пет пъти на ден великият град на Босфора изтръпва за миг от вика на мюзина **Аллах акбар** (от ар. **Бог е велик**), последван от виещите се призови на азана, отекващи от стотиците минарета и многократно усилен от високоговорителите. Невъзможно е за вярващия християнин да не изпита благородна религиозна завист от вида на хилядите мохамедани, изпълнили на колена за молитва върху чердъжета направо на тротоара. Рядко съм наблюдавал у нас, християните, подобна всеотдайност (къде ти, ние дори рядко се прекръстваме, като минаваме покрай храма). Дълбока мъдрост носят думите на мюзина **Молитвата е по-полезна от съня**, произнасяни два пъти преди началото на намаза (задължителната петкратна ежедневна молитва). Така че ислямът е неразривно свързан с турското общество, може да се каже дори, че той е формирал и поддържа всички сфери на обществения живот и трудното със сигурност може да се

Знаещите от Университета демонстрираха какво могат

Анелия ДАКОВА

Въпросите, на които участниците отговаряха, бяха съставени от преподавателите от университета, част от които по-късно се включиха в журито. Ето и имената на хората, оценявали верността на отговорите: гл. ас. Люба Панайотова – Юридически факултет, гл. ас. Петър Кацаров – Педагогически факултет, гл. ас. Маргарита Дончева – Факултет по икономически и социални науки, гл. ас. Диана Дакова – Физически факултет, доц. Илия Макрелов – Факултет по математика и информатика.

По регламент всеки факултет участваше с отбор от пет души. Състезанието бе проведено в 3 кръга, като след всеки кръг отпадаха по 3 отбора, събрали най-малък брой точки.

В първия кръг на отборите бяха зададени 9 въпроса, по един от всеки факултет. Задачите имаха рейтинг, който се формираше от броя верни

На 26-ти ноември в 6. аудитория беше проведено първото междуфакултетно състезание „Аз знам повече“, организирано от Студентския съвет. То имаше за цел да провери общата култура на студентите и познанията им върху специалности от други факултети. В инициативата взеха участие със свои отбори и деветте факултета на Пловдивския университет.

„Знаещите“ получиха и специални дипломи

отговори и съответно определяше трудността на въпроса и броя точки, който носи.

Във втория кръг отборите можеха сами да избират на въпроси от кои факултети да отговарят, обаче без задачи

от техния факултет. Въпросите бяха тестови, разделени в три степени на трудност, като всеки отбор трябваше да се справи с 3 различни задачи. Участниците имаха по една минута на въпрос.

До третия кръг достигнаха само три отбора. Те премериха сили един срещу друг, решавайки логична задача в рамките на 5 минути. Първият отбор, дал верен отговор, печели първо място, а другите два оставаха да се борят за второ и трето място.

След оспорвана надпревара първо място зае отборът на Философско-историческия факултет, който заслужи и наградата от 500 лв., второ място за Педагогическия факултет и награда от 300 лв., а на трето място остана Физическият факултет, с награда от 100 лв.

Номинация за най-атрактивен отговор получи Факултетът по математика и информатика, а за най-бърз отговор – Биологическият факултет.

Към публиката също имаше много въпроси, а на отговорилите вярно бяха подарени книги. За доброто настроение на участниците и присъстващите се погрижиха водещите и журито.

➔ от стр. 8

говори за някаква духовна толерантност. На пръв поглед едва ли казаното има общо с темата **Толстой** и **Турция**. И все пак. Известни са сложните отношения на яснополяния мислител с Православната църква, неговото еретично учение, носещо собственото му име – **толстоизъм**, опитите му за радикална реформа на цялото християнство, което довежда и до официалното му отлъчване (1901 г.) от Църквата. Едва ли тези немаловажни духовни събития да не са спомогнали за възникването на идеята за отбелязването на рождената дата на писателя именно в Турция. Наистина бих се учудил не на шега, ако подобни мероприятия бяха организирани в чест на такава не по-малки литературни величини, но несъмнено по-християнско-канонични автори като например Гогол или Достоевски. Показателно е и това, че на конференцията имаше един-единствен опит за намиране на връзки между Толстой и някои форми

ВОСТОК – ДЕЛО ТОНКОЕ...

на православно подвижничество (впрочем звучащи не твърде убедително) и нямаше нито един доклад, посветен на такива „християнски“ творби като „Отец Сергей“ и „Възкресение“. Повечето от изследванията разглеждаха по-неутрални въпроси като проблеми на стилистиката, формата, речта, психологията, разтегливото понятие за морал и пр. Но едва ли и тази липса на тясно конфесионална насоченост у руския писател е единствената причина и единственият отговор на многократно вече задавания въпрос: **защо** Турция и **защо** Толстой?

Може би отговорът би следвало да се потърси в един още по-широк спиритуален хоризонт. Отдавна е установено от критиката, че духовната насоченост на писателя (поне до периода след „Анна Каренина“, т. е. до 1877 г. включително) е под определящото въздейст-

вие на платонистичната (в широкия смисъл на понятието) метафизика. Например в „Набег“ централна е идеята за **храбростта** (ἀνδρεία), във „Война и Мир“ – идеята за спомена като **припомняне** (ἀνάμνησις), в „Анна Каренина“ – идеята за **любовта** (ἀγάπη) и пр. За Толстой Сократ (в интерпретацията на Платон) е „християнин“ много преди Христа, а следователно и много **преди** Мохамед и дори **преди** Буда. Тоест той е естествен носител на органична нравствено-етична житейска и философска премъдрост, много **преди** тясно-конфесионалното ѝ канонизиране, а поради това носи по-автентично послание от духовната първородина на човешката душа, откъдето тя пилигримства и за кратко (и по правило трагично) битува в настоящето, преди отново да се завърне в изконния си дом. Цялото творчество на Толстой от този период (не

случайно и повечето от докладите на конференцията бяха свързани именно с него) е някак си антиисторично и гравитационно насочено към вечността, за която никое земно понятие не е точно и която никое човешко име не може да назове. Затова, струва ми се, творчеството на писателя предполага една безбрежна интерпретаторска „широта“ и прави безпроблемно честването на Толстой не само в Турция, но – да речем – и в Индия, и в Китай, и в Япония, и къде ли още не.

Вероятно могат да бъдат изнамерени още множество други отговори на иначе простия въпрос **защо** Турция и **защо** Толстой, но нито един не е в състояние рационално да обясни феномена. Мисля, че най-умното нещо, казано някога за Изтока, са думите на червеноармейския боец „товариш“ Сухов от култовия филм „Бялото слънце на пустинята“: **Восток – дело тонкое...**

Съюзът на учените в България – Пловдив отпразнува шестдесетата си годишнина

Доц. д-р Красимира ЧАКЪРОВА,
председател на секция „Филология“ към СУБ – Пловдив

На 26 ноември 2008 г. в Концертната зала на АМТИИ с тържествено събрание-концерт бе отбелязана шестдесетата годишнина на СУБ-Пловдив. Гости на юбилейното честване бяха инж. Тодор Петков, управител на Пловдивска област, г-н Георги Шопов – заместник-кмет на Община Пловдив, проф. Видьо Видев, председател на СУБ – Стара Загора и член на Управителния съвет на СУБ, проф. Васил Ранков, председател на Сдружението на регионалните научно-технически съюзи, ст. н. с. Дора Янчева, председател на СУБ – Кърджали, ректори и заместник-ректори на висши училища в Пловдив.

В приветственото си слово до участниците в събранията председателят на СУБ – Пловдив доц. Симеон Василев припомни паметни факти от забележителната шестдесетгодишна история на организацията – първото извънстолично звено на Съюза на научните работници в България.

Началото ѝ е поставено на 10 октомври 1948 г. от група учени, преподаватели в новосъздадените Медицински и Агрономически факултет на Пловдивския университет: проф. Иван Попов, проф. Минчо Кондарев и проф. Михаил Рашев; доцентите Васил Врански, Иван Митев, Иван Найденов, Илер Възвъзов, Йото Николов, Живко Ламбрев, Стоян Димитров и гл. ас. Дойчин Братованов. За председател на организацията единодушно е избран доц. Иван Митев. Под неговото ръководство (1948-1971 г.) СУБ – Пловдив прави своите първи и успешни стъпки. Започвайки с лекционна и популяризаторска дейност, клонът постепенно се утвърждава и спечелва авторитет сред пловдивската общественост.

Под председателството на проф. Георги Стайков (1971-1981г.) пловдивският клон на СУБ продължава да разширява периметрите на своята дейност, като поема домакинството на значителни научни прояви. За да се осигури собствена материална база на организацията, съвместно с Община Пловдив през 1977 г. е преустроена и реставрирана Хаджикалчовата къща, един

от най-ценните архитектурни паметници в Стария Пловдив, която се превръща в уютен Дом на учените.

През периода 1981-1991г. председател на Съюза е проф. Мария Балтаджиева. С присъщите ѝ ерудиция, ини-

На преден план са председателят на СУБ – Пловдив доц. Симеон Василев и доц. Красимира Чакърова

циативност и отдаденост на науката, с подчертания си вкус към научно-приложните разработки, инженеринга и внедрителството, тя насочва дейността на организацията към нови хоризонти. През 80-те години СУБ ориентира приоритетите си към по-тясно свързване с нуждите на икономиката, промишлеността и селското стопанство, взаимодействайки с обществени организации и управленски структури. Разработват се и се осъществяват комплексни програми с акценти върху машиностроенето, електрониката, хранително-вкусовата промишленост, селското стопанство.

В словото си доц. Василев отбеляза и сериозния принос на проф. Румен Димитров

и проф. Никола Балабанов, ръководили организацията в един от най-трудните и преломни периоди в най-новата ни история (1991-1998 г.). Благодарение на техните усилия и всеотдайност организацията успява да укрепва – увеличава се членският състав, както и броят на научните прояви, установяват се връзки с различни бизнес кръгове, реализират се партньорства с частни фирми, управленски и обществени организации, установява се плодотворно сътрудничество с Пловдивския панаир.

Своята 50-годишнина в навечерието на новия XXI век

от което вече са издадени 24 тома, разпространени в десет от най-големите библиотеки в света.

В настоящия период СУБ – Пловдив извършва активна дейност по организиране и провеждане на важни и стойностни научни прояви: традиционните есенни научни сесии, Международната научна сесия на младите учени (третото ѝ издание предстои през 2009 г.), сесии на отделните секции. Успешно е участието на съюзни членове в такива мащабни и значими международни проекти като "Красива наука" (във финалния кръг на състезанието беше отличена гл. ас. д-р Тодорка Димитрова от ПУ „Паисий Хилендарски“, председател на Клуба на младите учени). Опитът и възможностите на СУБ – Пловдив са оценени високо от международната организация „Physique sans frontières“ („Физика без граници“), която е избрала именно пловдивските учени за домакини на важна своя проява през 2009 година – Балканската конференция на младите физици. В рамките на този форум научната общност в града под тепетата ще има възможност да се срещне със световноизвестни физици – Нобелови лауреати, както и с част от екипа, проектирал ускорителя на елементарни частици в ЦЕРН.

„Убедени сме – подчерта в заключение доц. С. Василев, – че като носители на научния прогрес и като представители на народ, който е дал писменост и култура на една трета от света, като народ, който през целия мрачен период на Средновековието е поддържал научни и книжовни школи, сме длъжни да осветим с факела на научното знание материалното и духовното си развитие, за да заемем мястото, което ни се полага – в авангарда на световната научна мисъл и прогрес“.

СУБ – Пловдив посреща с ново ръководство, начело на което застава отново проф. Мария Балтаджиева. Активността на съюзните членове значително се засилва, увеличава се в количествено и качествено отношение участието в различни научни прояви, развива се дейността на трите клуба в рамките формацията – Клуба на младите учени, Клуба на ветераните и Клуба на жените в науката. Особено радващ факт е увеличеният брой на млади учени, които съставляват около 30% от общата членска маса – факт, който поставя СУБ – Пловдив на водещо място в страната. През 2001 година започва отпечатването на ново периодично издание: „Научни трудове на СУБ – Пловдив“,

Промоцията във ФМИ

Обща снимка на абсолвенти и преподаватели от ФМИ

Над 270 абсолвенти от Факултета по математика и информатика получиха своите дипломи на 29 ноември. Тържествената промоция, която се състои във Втора аула на новата сграда, започна по традиция с музикална програма.

Випуск 2008 е 44-ят поред, а във факултета годишно се обучават около 1400 бакалаври, магистри и докторанти (включително и от други страни) по математика, информатика и информационни технологии, които успешно се реализират не само в страната, но и по света. ФМИ е вторият по големина производител на подобни кадри у нас и сред водещите образователни и научни институции не само в България, но и в Европа.

През тази година по четирите основни специалности се дипло-

мираха 143 бакалаври, от които 22 отличници. Първенец в випуска е Иванка Николова, завършила специалност „Приложна математика“ с успех 6,00.

Седемте магистърски програми в областта на математиката, информатиката и информационните технологии завършиха 132 души, от които 56 са отличници. С пълно шест са завършили Димитър Гинев – „Софтуерни технологии“, и Петя Дунчева – „Обучение по ИТ в началното училище“.

Към кадрите на факултета проявяват традиционен интерес редица водещи фирми и институции, където са реализирани успешно възпитаници на факултета. Част от тези потребители тази година наградиха абсолвентите на ФМИ.

Промоцията във ФИСН

Абсолвенти от ФИСН гордо позират със своите дипломи

На 5 декември във Факултета по икономически и социални науки се състоя тържествената промоция на випуск 2008. През тази година са завършили около 1000 бакалаври и магистри, впечатляващ е и броят на отличниците – 104. С оценка 6.00 в дипломите си тръгнаха двама от възпитаниците на ФИСН – Марияна Стойчева и Севим Дикме, завършили магистърската програма по „Приложна психология“.

Поради големия брой на абсолвентите, раздаването на дипломите стана в различни зали и по специалности. Репортерът на вестника надникна в една от залите, където вървеше промоцията – в 6-та аудитория бяха магистрите от „Счетоводство и анализ“.

Дипломите им връчи проф. д-р Кольо Мургов, който пожела на абсолвентите да правят добри анализи и отчети, за да не се случват икономически кризи никъде по света. В аудиторията присъстваха деканът доц. д-р Иван Иванов, преподаватели, гости.

По-нататък нещата следваха своя ход – гордостта, че си се дипломира в един от най-престижните икономически факултети в България, снимки с колегите – покрай радостта и малко тъга от раздялата, но в крайна сметка университетът винаги е отворен да се върнете в него – някой отново като студент, друг като преподавател.

„Пловдивски университет“

➔ от стр. 10

Сърдечни приветствия към всички членове на СУБ – Пловдив отправиха в изказванията си гостите на тържественото събрание: инж. Тодор Петков, г-н Георги Шопов, ст. н. с. Дора Янчева, проф. Васил Ранков, проф. Видьо Видев и др. Бяха прочетени и поздравителни адреси от министъра на образованието и науката Даниел Вълчев, от проф. Дамян Дамянов – председател на Съюза на учените в България, от ръководствата на различни клонове на СУБ в България, от депутати и общественици. Особено оживление сред присъстващите на събитието предизвика краткото слово на областния управител г-н Петков, който огласи

Съюзът на учените в България...

решението на Министерския съвет на Република България за безвъзмездно ползване на Дома на учените от пловдивската организация на СУБ.

Юбилейното честване на 60-та годишнина на СУБ – Пловдив бе не само повод за радост, за щастлива равностметка, но и възможност да бъде изказана благодарност на някои от най-активните членове на организацията за изключителния им принос в утвърждаването ѝ като модерно научно сдружение, като демократична гражданска институция. По решението на съюзното ръководство бяха наградени чл.-кор. проф. Мария Балтаджиева,

дългогодишен ръководител на СУБ – Пловдив, проф. Георги Стайков, проф. Румен Димитров и проф. Никола Балабанов – председатели на организацията през различни периоди. Наградата на покойния проф. Иван Митев, първия председател на пловдивския клон на СУБ, бе връчена на неговия син – проф. Петър-Емил Митев, директор на Института по социология към БАН, който благодари сърдечно на организаторите за оказаната чест и изтъкната важната роля на СУБ – Пловдив в българския научен живот.

С почетни грамоти за активна дейност бяха отличие-

ни и над 70 съюзни членове от различни секции.

След приключване на официалната част присъстващите на тържеството имаха възможност да се насладят на великолепия концерт, организиран от ръководството на АМТИИ – Пловдив, в който взеха участие изтъкнати музиканти като проф. Снежана Симеонова, доц. Кирил Грозданов, дуо Дора и Анастас Славчеви и др. Разбира се, не липсваха и ритуалните наздравници по случай юбилея – те прозвучаха на празничния коктейл, проведен в уютната атмосфера на Дома на учените.

МРЕЖИТЕ НА ПРЕХОДА – КОЙ И КАК НИ ОПЛЕТЕ В ТЯХ

„Мрежите на прехода“ и „Какво всъщност се случило в България след 1989 г.“ – това са заглавието и подзаглавието на сборника, който бе представен на пети декември в 6. аудитория на Пловдивския университет. Присъстващите можах да чуят обясненията на социолога Иван Чалъков, етнолог Тихомир Митев, икономиста Боян Славенков и юриста Иво Христов докъде и как са се разпространили мрежите, в които ние, съзнавайки или не, бяхме 20 години.

Споменатите имена са част от авторския екип, в който влизат още Андрей Бунджулов, Лиляна Деянова, Нина Николова, Деян Деянов, Огнян Симеонов, Пламен Чипев, Веселин Стойнев, Стилия Фелиси. Изследователите са представители на катедрите „Социология“ и „Философия и етнология“ при Пловдивския университет, Инс-

титута по социология при БАН и Софийския университет. Проектът, в който се анализира преходът от различни гледни точки, е инициентиран от Фондация „Критика и хуманизъм“ и Института за критически и социални изследвания, а е финансиран от Институт „Отворено общество“.

Получи се интересна дискусия между авторите

и аудиторията. Свои мнения по проблема изказаха и преподавателите от Факултета по икономически и социални науки доц. Аксентия Замфирова и доц. Мария Сотирова.

Ето какво се казва в кратката анотация към книгата: „Преходът, погледнат от отиващото си социалистическо общество, е последната битка между партийната и стопанската номенклатура. Той узакони частната собственост и отприщи индивидуалното предприемачество, но заедно с това разруши корпоративната структура на българската икономика. „Осиротелите“ държавни фирми се оказват с разкъсани технологични връзки, уязвими за политически, синдикален, силов и други форми на икономически натиск, идващ от новите финансово-икономически групировки на победителите в последната битка вътре в номенклатурата. Те обаче така и не достигнаха мощта на руските или украинските олигарси, след като в средата на 90-те години конфликтът между „елита на перестройката“ и новото ръководство на БСП проваля добре замислената стратегия, в която чрез налагане във финансовата система и търговията, входно-изходната икономика и накрая масовата приватизация тези групировки трябваше да придобият адекватна индустриална база и да овладеят окончателно страната.

„Молекулата на конверсията“ като тайна на тази стратегия включва: политик с лостове за влияние и вземане на решения (приватизация, лицензии, концесии, разрешителни режими);

**МРЕЖИТЕ
НА ПРЕХОДА**
**КАКВО ВСЪЩНОСТ
СЕ СЛУЧИ В БЪЛГАРИЯ
СЛЕД 1989 г.**

Иван Чалъков
Андрей Бунджулов
Иво Христов
Лиляна Деянова
Нина Николова
Деян Деянов
Тихомир Митев
Боян Славенков
Огнян Симеонов
Пламен Чипев
Веселин Стойнев
Стилия Фелиси

банкер, отпускаш кредити и покриваш следите; управител на фирма, паразитираща на входа и на изхода на държавното предприятие; представител на държавната власт и/или силова групировка като гарант за спазване „правилата на играта“; чиновник в държавната администрация като трансмисия между тях и най-сетне медия, осигуряваща легитимност на този процес. „Делегирането“ като прехвърляне на ресурси от едни дейци на други е същността на тази молекула...

Целта на книгата е „скандална“: да се кажат нещата, които често не се казват, макар и да се „знаят“. Като осветява „скритите полета“ на прехода и очертава действителните властови центрове (като срещане и пресичане на различни мрежи) тя се опитва да прогнозира неочакваните линии на промяна в българското общество, свързани с последиците от прехода и бъдещето като част от европейските и глобалните мрежи.

„Пловдивски университет“

Програмата „Млад учен“ на Alltech за 2008-2009 г.

Alltech, световна компания за здравословно хранене на животните, оповести откриването на своята годишна програма „Млад учен“. Традиционно провеждаща се за студенти бакалаври, тази година е добавена втора категория, включваща студентите магистри и докторантите.

За да се участва в нея, трябва да бъде изготвена разработка на тема, свързана с технологиите за хранене на животните. Писмените работи на студентите бакалаври трябва да бъдат с обем до 3000 думи, а за студентите магистри и докторантите – до 5000 думи. Програмата е от два етапа: регионална фаза и международна фаза. При регионалния етап разработките могат да бъдат написани на английски или на български език. Победителите от първия етап ще преминат в международната фаза, в която разработките на студентите ще бъдат преведени на английски, ако това е необходимо. Официалните правила на програмата и начина за регистрация

ще намерите в интернет на адрес www.alltechyounghscientist.com. Крайният срок за подаване на писмените работи е 27 февруари 2009 г.

Наградите включват парични премии от \$500 до \$10000 и поемане на всички разходи на победителя в регионалния етап за участие във втория етап в САЩ.

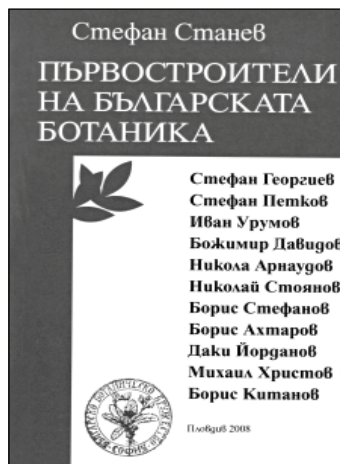
„Програмата „Млад учен“ на Alltech е предназначена да мотивира студентите да навлязат в областта на науката за животните“, заявява д-р Пиърс Лайънс – президент и основател на Alltech.

Ето и мнението на Крег Лаудър, победител през 2008: „Наградата даде на мен и всички като мен възможността за постепенно излизане извън пределите на класната стая и впускане в обширните води на професионалната научно-изследователска дейност. Програмата ми донесе огромен научен опит и съветвам всеки студент, който се интересува от наука, да се възползва от тази възможност.“

Първостроителите на българската ботаника

Премиерата на поредната книга на проф. дбн Стефан Станев, която цели да популяризира постиженията на най-видните представители на ботаническата наука в България се състои на 26 ноември в галерия Тракарт. В „Първостроители на българската ботаника“ авторът разглежда живота, учебната, обществената и най-вече научната дейност на Стефан Георгиев, Стефан Петков, Иван Урумов, Божимир Давидов, Никола Арнаудов, Николай Стоянов, Борис Стефанов, Борис Ахтаров, Даки Йорданов, Михаил Христов и Борис Китанов. Книгата беше представена от доц. д-р Дафина Нинова.

Учените, които проф. Станев е включил в „Първостроителите...“ са представители на определения от него като „класически период на българската ботаника“, включващ периода от последните десетилетия на XIX век докъм 1947 г. Най-голямо внимание е отделено на научните приноси, като

за всеки от тях е приложен и библиографски списък на научните трудове, цитирани са много от научно-популярните им книги и статии, даден е списък и на публикацииите за живота и делото им, което ги прави особено ценни за широк кръг от хора, занимаващи се с ботаника.

Представените в книгата учени са подредени не по годината на тяхното раждане, а според времето, когато се появяват на научното поприще.

„Пловдивски университет“

ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС НА ИЗДАТЕЛСТВО „ХЕРМЕС“ ЗА ПЪРВА КНИГА

Издателска къща „Хермес“ обявява за трети пореден път Националния литературен конкурс „Хермес“ за първа книга в категориите поезия и проза. Възрастовата граница за участниците този път е до 30 години. Целта на конкурса е да стимулира младите автори за постигане на тяхната реализация и да популяризира творчеството на младите български писатели. Произведенията да достигнат до връстниците им, които да потърсят в тях отговори на своите житейски въпроси.

Литературният конкурс е и подкрепа за българската книга, която ще запази идентичността ни в семейството на европейските народи.

В конкурса могат да участват автори, които не са издали първа книга и не са по-възрастни от 30 години. Краен срок за приемане на ръкописи – 31.01.2009 г., на адрес: Пловдив, ул. „Богомил“ 59, тел. 032/630630, e-mail: info@hermesbooks.com. Наградените книги ще бъдат издадени до 21.05.2009 г.

Йордан Костурков получи национална награда за превод

Йордан Костурков – преподавател в Пловдивския университет, получи наградата за превод от английски език „Кръстан Дянков“ за 2008 г. Тя му бе присъдена от жури в състав – Александър Шурбанов, Ваня Томова и Стефан Тафров, за превода на „Месията от Стокхолм“ на Синтия Озик и е в размер на 2000 долара.

Наградата е учредена от фондация „Елизабет Костова“ и носи името на Кръстан Дянков (1933-1999), на чиито преводи дължим познанието си с едни от най-големите образци на американската литература на XX век. Фондацията е създадена

през 2007 г., за да подкрепя развитието на съвременната българска литература и българските писатели.

Честито!

„Пловдивски университет“

Проф. Йордан Калайков ни „изненада“ като писател и художник

В Университетската библиотека на Пловдивския университет се състоя среща с проф. дпн Йордан Калайков. Тук беше представен в битността му на художник и писател. Той е роден в Сливен. Автор е на студии с литературна критика и на седем книги с проза, поезия и есеистика, част от които са библиофилски. С живопис и графика е участвал в общи и самостоятелни художествени изложби и международни конкурси за екслибрис и графика.

Проф. Калайков е преподавател в Национална спортна академия по мениджмънт на спорта – дисциплина, която от десетина години преподава и на студентите от специалност „Физическо възпитание и спорт“ в Педагогическия факултет на ПУ, член е на Акредитационния съвет на Националната агенция за оценяване и акредитация.

Читалнята на библиотеката се превърна едновременно в изложбена зала и място за представяне на книгата „Животописи“. Трябва да отбележим, че картините бяха откупени още преди да започне срещата.

„Животописи“ е библиофилско издание, включващо кратки разкази и есета, има я и в електронен вариант в Liternet. Интересното е, че едните текстове са писани през 1994 г., а на тях им съответстват нови, предизвикани от тях, със същата тематика и заглавия, но създадени през 2007.

Свои впечатления за твореца и учения проф. Калайков споделиха проф. Никола Балабанов, доц. Димитър Димитров, проф. Анастас Славчев, доц. Валентина Маргаритова и др.

„Пловдивски университет“

„ДА СПАСИМ ДЕЦАТА НА БЪЛГАРИЯ“

Под това мото премина протестът на пловдивските студенти срещу убийството на Стоян Балтов

На 12.12.2008 година по предложение на студентските съвети на висшите училища в гр. Пловдив бе обявен ден на траур във всички университети в Пловдив. През целия ден беше събирана подписка, в която ние, студентите, настояваме за справедлив процес на убийците на Стоян Балтов. Само за няколко часа в Пловдивския университет събрахме над 1000 подписа. Текстът на подписката гласеше следното:

Да спасим децата на България!

На 5.12.2008 г. пред

дискотека „Амнезия“ в Студентски град студентът Стоян Балтов бе пребит до смърт по особено жесток начин от свои връстници.

Ние, студентите, младите хора, бъдещето на България, настояваме убийците на Стоян да получат справедлива присъда!

Нека не позволяваме това да бъде поредното безнаказано убийство!

На неговото място можеше да бъде всеки един от нас!

На 13.12.2008 г. пак по инициатива на студентските съвети и

приятели на убитото момче в Пловдив се състоя траурно шествие в памет на убития Стоян Балтов. В шествието участваха около 150-200 души, които настояваха за справедлива присъда на убийците, обявиха се против насилието като цяло и изразиха тъгата „за това, което се случва в държавата“.

С траурното шествие студентите в Пловдив осъдиха насилието. Тесе обединиха под мотото „Да спасим децата на България“ и настояваха да живеят в един сигурен свят. Младите хора са възмутени, че

убийците на Стоян са на свобода – пуснати под гаранция. Те искат да предотвратят подобни трагедии. Шествието тръгна в 11:30 от площад „Съединение“ и приключи на фонтана до централна поща, където всички го обиколиха и се хванаха за ръце в знак, че сме заедно, че сме единни и сме съпричастни. След това студентите запалиха свещички в памет на Стоян. В случай, че мерки не бъдат предприети, действията на студентите няма да спрат до тук.

Студентски съвет при Пловдивския университет

Стихотворения от Иванка Уливерова*

Bonjour tristesse

Ела, тъга,
аз те познавам.

Твой е снегът в косите ми,
и дълбоката оран по лицето ми
е твоя,
и горчилката на вино
от създи.

Ела, ще ти наляя чаша
и ще те поздравя като Саган:
„Добър ден, тъга“

Бостънски вопли

Кого зова?
Та облачето бяло,
макар и прелетяло
над дома,
ще зърне само глуха и
смълчана,
залостена врата...

И тебе зов
не ще измоли
да се завърнеш,
като песента...

Поглъщам спомен – вопъл,
споделян със зрача,
с осиротяла птица в есенята,
като Есения не зова,
но плача...
и жаля,
като отлетелите ята.

Отбрулен лист

„С чего начинается Родина?“

С какво започва родината?
Не неем вече

ни в превод,
ни в оригинал,

и захвърлени на жестокото време
в пустинята,

ние –
беден народ
оскотял,

пием –
не неем,
не пишаме – знаем
къде завършва
Родината

и плачем за химна със Земния рай.

* Премиера на поетичната книга „Като зов, като ехо“ от Иванка Уливерова се състоя през месец ноември в галерия Тракарт. Пред многобройната публика тя бе представена от поета Георги Райчевски. Авторката Иванка Уливерова е била дългогодишен преподавател по руски език в Пловдивския университет.

ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА КОЛЕДНАТА ТРАПЕЗА

от г-жа Милка Янкова – директор на Университетската библиотека

Г-жа Милка Янкова – директор на Университетската библиотека

Тези рецепти, разбира се, не съм ги измислила аз, но съм ги приготвяла успешно десетки пъти.

РУСКА САЛАТА

(така, както я приготвя майка ми)

Количеството продукти е според вкуса на семейството. Единствените пропорции, които трябва да се спазват точно, са за майонезата:

На 1 яйце (задължително със стайна температура, в противен случай майонезата става течна) се добавят 110 мл олио, 1 к.л. сол, 1 к.л. лимонена киселина, 1 ч.л. горчица. Продуктите се изсипват в съд с диаметър, малко по-голям от този на пасатора, напр. буркан от грах. Пасаторът се потапя до дъното и се изтегля плавно нагоре.

Към майонезата се добавят сварени пасирани картофи.

Всичко останало е като при традиционната руска салата: добавят се на вкус сварен грах, пресни колбаси, кисели краставички, сварени моркови, всичко нарязано на кубчета. Разбърква се. При необходимост се добавя лимонов сок.

ПЪРЖОЛИ

(и тази рецепта е от майка ми)

Всяка пържола се поставя в полиетиленов плик (за да не се разкъса), начуква се, изважда се от плика и се поръсва със сол, черен пипер начукан кимион и нарязан на филийки кромид лук.

Пържолите се подреждат в купа, заливат се с червено вино, похлупват се и се оставят за една нощ на хладно. Еднакво вкусни са и печени, и пържени. Преди приготвяне кромидът се отстранява.

ПЕЧЕНА ТИКВА

(тази рецепта я зная от години от Нина Странджева – от отд. Счетоводство)

Всичките ми приятели, които са я опитали, вече я приготвят по този начин:

Тавата се посипва обилно със захар. Тиквата се нарязва на парчета, които се нареждат с кората нагоре в тавата. Оставя се половин-един час, така че тиквата да пусне сок върху захарта.

Пече се в умерена фурна.

КОСОВСКА БАКЛАВА

(вече не помня къде съм прочела тази рецепта, но е любима на децата ми)

1 пакет кори за баница

За плънката:

1 ч.ч. орехи

(нарязани или начукани)

1 ч.ч. стафиди

1 ч.ч. кокосови стърготини

1 бакпулвер

2 ванилии

100 мл газирана вода

За заливане:

125 г масло

1 к.ч. олио

за сиропа:

500 г захар

500 г вода

Продуктите за плънката се размесват. Корите (по две) се поръсват с плънка и се завиват на руло. Нарезват се в тава. Нарязват се. Заливат се с предварително сгорещената мазнина.

Баклавата се пече в предварително загрята, не много силна фурна около половин час.

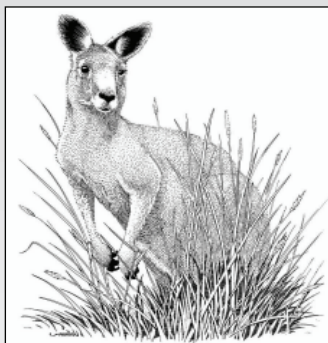
Приготвя се сироп от водата и захарта. Врат десетина минути.

Горещата баклава се залива със студен сироп или обратно. Похлупва се.

Да ви е сладко!

ЗАДАЧИ. ПРАЗНОВЪСКАМИНИ

1. Кенгуру забелязало, че всяка зима увеличава теглото си с 5 кг, а през лятото го намалява с 4 кг. През пролетта и есента теглото му не се променя. През пролетта на 2008 г. то тежало 100 кг. Колко е тежало през есента на 2004 г.

а) 92 кг

б) 93 кг

в) 94 кг

г) 96 кг

д) 98 кг.

2. Борис има няколко сестри, толкова са и братята му. Сестра му Ани има два пъти повече братя, отколкото сестри. Колко деца има в семейството?

а) 3

б) 4

в) 5

г) 6

д) 7.

Отговори на задачите от миналия брой

1. Когато в един месец три недели се падат на четни дати, 20-ти на този месец се пада в четвъртък (Отг. г).
2. Роден съм през 1990 г. и през 2008 съм на 18 години.

Подготвил: доц. д-р Георги КОСТАДИНОВ

В и щ а р и щ

Обиколка на професора в родилен дом. Оказало се, че голяма група жени трябва да роди в един и същи ден – 1 октомври. Професорът се чуди. Обясняват му:

– Посрещяхме нова година в една компания.

Първи януари. Две приятелки си говорят по телефона:

– Как изкара Нова година?

– Ами както обикновено – в леглото...

– И много народ ли се събрахте?

Лондон... Мъгла...
Кафе...

Седят двама джентълмени и говорят:

– Наближава Нова година... Това е хубаво!

Вторият:

– Е и какво. Сексът е похубав.

– Да, но Нова година е по-често.

Блондинка се качва в колата, тръгва и пуска радиото. От него се чува:

– Вие слушате радио FM+...

Блондинката изненадано:

– Ей..., ама от къде ги знаят тия работи...

Това е писмено детско съчинение, което се съхранява в Педагогическия музей в Париж. Темата му е да се опише птица или бозайник. "Птицата, за която ще пиша, е бухалът. Бухалът не се вижда денем, а нощем е по-сляп и от къртица. Не знам

нищо особено за бухала, затова ще продължа с друго животно, което си избирам – кравата. Кравата е бозайник. Има шест страни: лява, дясна, горна и долна. В задната страна има опашка, от която виси четка. С тази четка се гонят мухите, за да не падат в млякото. Главата служи да излизат рога от нея и, освен това, защото устата трябва да стои някъде. Рогата са, за да се бие с тях. От долната страна

е млякото. Оборудвана е така, че да може да се дои. Когато я доят, идва млякото и вече не спира. Как го прави това? Никога не съм го разбирал, но то тече с още по-голямо изобилие. Мъжът на кравата е бикът. Бикът не е бозайник. Кравата не яде много, но онова, което изяде, го яде на два пъти и така има достатъчно. Когато е гладна, мучи, а когато не казва нищо, значи, че вътре е пълна с трева. Краката ѝ стигат до земята. Кравите имат много развито обоняние, поради което можеш да ги подушиш от много далече. И заради това въздухът в полето е толкова чист."

Петър КРАЕВСКИ

СТУДЕНТСКА КВАРТИРА

Влажен зиг. Тапет протрит.
Малка стайна какофония.
Тук хлебарките дори
страдат от клаустрофобия.

Стар диван. Леген. Капчук.
Фас в мушкатото посърнало.
Край кашоните с бокаук
стрелва се мишеленце пъргаво.

Паяжина на вълни
над елипсоидна масичка.
А пък там, в развалини –
пръстено прасенце-касичка.

Две бутилки от коняк
се търкалят по мозайката.
Някой махмурлия пак
снощи пил е със хазайката.

После с юношеска жар
и любов предполагаема
той на тази госпожа
щедро предплатил е наема.

Седят няколко мутри в сауната. Звъни мобифон. Един от тях се приближава и го вдига:

– Ало, да, скъпа... в сауната... с момчетата... да... докъм 11. Какво да си купиш? Рокля? 1000 долара? Защо ти е нова рокля? Ще ходиш на театър... добре де, добре, знаеш ли къде са парите? Купи си!

След малко пак се звъни. Същият вдига отново:

– Ало, да, скъпа... в сауната... с момчетата... да... докъм 11. Какво да си купиш? Палто? Защо ти е десето палто? Заминаваш в планината? 50000? Добре, знаеш къде са парите.

След известно време отново се звъни и пак той

вдига:

– Ало, да, скъпа... в сауната... с момчетата... да... докъм 11. Какво да си купиш? Кола? Защо ти е шеста кола? Да се изфукаш пред майка си? Колко? 300 000? Добре де, купи си, знаеш къде са парите.

Сваля телефона от ухото си и пита:

– Абе, пичове, на кой е тоя телефон?

Пожелание за новата година:

Ний сме млади коледари – много здраве ти желаем и успехи, и долари. Къща пълна с коприна, в градина – лимузина, в леглото готина мадама – да те чака без пижам!